

ת"פ 1144/07 - אסעד שיבלי (אסיר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 1144-07 מ.י. פרקליטות מחוז הצפון-פלילי נ' 25 ינואר 2015
שיבלי(עציר) ואח'

בפני כבוד סגן הנשיא, השופט - תאופיק כתילי
המבקש
נגד
המשיבה
מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה לביטול צו מאסר, אשר ניתן נגד המבקש עקב אי תשלום קנס אשר הוטל בגזר-דין מיום 20.10.09 (להלן: "גזר הדין").

בתמצית יסופר, כי עקב חלקו של המבקש באירוע דריסה שהתרחש בכפר-תבור ביום הכיפורים התשס"ח, בו גרם למותה של הילדה טל זינו ז"ל (להלן: "המנוחה"), הוא הורשע בעבירות חמורות, בהן הריגה; סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה; חבלה בכוונה מחמירה ועבירות נוספות, בהן עבירות תעבורה רבות. בגין מעשיו נגזרו על המבקש 9 שנות מאסר בפועל; 3 שנות מאסר על תנאי; פסילת רישיון נהיגה למשך 12 שנים וקנס בסך 15,000 ₪ או 90 ימי מאסר תמורתו. בנוסף, חויב המבקש לפצות את משפחת המנוחה בסכום של 50,000 ₪.

המבקש טוען, כי הוא נמצא במאסר מזה תקופה ארוכה, ושבשנת 2012, לאחר שהגיש בקשה אל המרכז לגביית קנסות ברשות האכיפה והגבייה (להלן: "המרכז לגביית קנסות"), ניתנה החלטה אשר בדבר פריסת החוב לתשלומים חודשיים של 600 ₪ בכל חודש, לתקופה של 24 חודשים. לדבריו, הוא עומד בתשלומים.

לצד זאת, נטען, כי מאוחר יותר הגיש בקשה מחודשת, מבלי לפרט, שבמסגרתה ניתנה החלטה על פריסת החוב לתשלומים חודשיים בסך 1,000 ₪ כל-אחד, החל מיום 05.11.14.

יש לציין, כי פניותיו של המבקש אל המרכז לגביית קנסות לא הונחו לפניי, וכך גם האסמכתאות באשר לתשלומים. המבקש הסתפק בהגשתם של שני מכתבים שנשלחו אליו מהמרכז לגביית קנסות, האחד מיום 12.02.13 והשני מיום 05.10.14, מהן ניתן ללמוד על קיומם של שני הסדרי תשלום, כאמור, הא ותו לא.

המשיבה מתנגדת לכל הקלה בתשלום הקנס, כאשר לדבריה המבקש לא הביע עד היום חרטה על מעשיו, הוא מנסה

להימנע מתשלום הקנס ומבקש להסדיר את חובו רק בשל הדיון הקרב בוועדת השחרורים.

לציון, כי בדיון מיום 17.12.14, לאחר שהמשיבה ערכה בירור אל מול המרכז לגביית קנסות, הצהירה כי הסדרי החוב שאושרו למבקש נוגעים לחוב הפיצוי בלבד, אשר על-פי הדין כל תשלום נזקף לטובתו תחילה ורק לאחר שנמחק חוב זה, לרבות רכיב הפיגורים, נזקפים תשלומי החייב לטובת הקנס. לדבריה, המבקש שילם עד כה כ-15,000 ₪ בלבד, כשהחוב הכולל עומד היום על 60,000 ₪ בקירוב, בשל הצטברות ריבית פיגורים.

בסימו של דיון זה הסכימו הצדדים, כי המבקש יפקיד סך של 5,000 ₪ בקופת בית המשפט על חשבון הקנס, ושהדיון בבקשה ימשיך לאחר שהסכום יופקד, זאת מבלי לפגוע בטענות מי מהצדדים.

בדיון מיום 19.01.15 הציע הסנגור, כי המבקש ישלם סכום של 2,000 ₪ בכל חודש, מהם 1,000 ₪ יזקפו על חשבון חוב הפיצוי ו-1,000 ₪ על חשבון חוב הקנס, ושבהתאם תבוטל פקודת המאסר.

המאשימה מתנגדת להצעה זו, המנוגדת להוראות החוק, וטוענת שבמקרה זה יש מקום לצרף את בני משפחת המנוחה, מוטבי הפיצוי, כמשיבים לבקשה. עוד טענה המשיבה, כי המבקש לא פרס את מלוא התמונה העובדתית בפני בית המשפט, לא הוכיח כמה שילם ומתי, ושלאור כל אלה יש לדחות את הבקשה.

דין והכרעה

לאחר עיון, ראיתי לדחות את הבקשה כפי שהיא, ולעכב את ביצוע פקודת המאסר ב-15 ימים על מנת לאפשר למבקש להסדיר את מלוא החוב עד לתום תקופה זו.

ראשית אציין, כי הימנעותו של המבקש מפריסת התמונה העובדתית המלאה והשתהותו הארוכה, עומדות לו לרועץ ומעיבות על ההתרשמות בדבר נכונותו לשלם את מלוא החוב לאחר שישוחרר ממאסרו. המבקש מצדו לא הביא כל ראיה המלמדת על התשלומים ששילם עד כה, פרט להצהרת בא-כוחו במהלך הדיון לפיה שילם עד כה סכום של 17,400 ₪, ואין בפניי נתונים המעידים על המועד בו החל לשלם את חוב הפיצוי. בעניין זה יכול אני רק לשער כי המבקש החל לפרוע את החוב בגין רכיב הפיצויים במאסר 2012, כשנתיים וחצי לאחר מתן גזר הדין.

מעבר לכך, פרט לדברים שמסר בעל-פה במהלך הדיון, המבקש לא נימק ולא הגיש כל ראיה המעידה על מצבו הכלכלי, על נכסיו ועל יכולתו לשלם את החוב, והוא אף לא הביע נכונות להפקיד, לכל הפחות, את הסכום הקרן או חלק ממנו.

בנסיבות אלה, ולאור כל האמור עד כה, אין כל הצדקה להורות על ביטול פקודת המאסר, ולפיכך הבקשה נדחית. יחד עם זאת, ולפנים משורת הדין, ניתנת בזאת ארכה בת 15 ימים לתשלום החוב במלואו, כאשר במהלך תקופה זו יעוכב ביצועו של צו המאסר, כאמור.

הסך של 5,000 ₪, אשר הופקד בקופת בית המשפט, יעבור לידי המרכז לגביית קנסות ויקוזז אל מול חוב הקנס.

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ה, 25 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.